

čl. LIV:1912, o který tu jde, bez výjimky soud, v jehož obvodu má sídlo soud, při kterém byla věc zahájena v první stolici, a tímto soudem jest v souzeném případě okresní soud v B. Jest tu rozpor mezi zákonem platným v zemích historických a zákonem platným na Slovensku a Podkarpatské Rusi. Poněvadž žádný z obou soudů není k povolení exekuce, o níž jde, podle zákonných předpisů proň platných příslušným a poněvadž jde o občanskou věc právní, spadající v pravomoc zdejších soudů, scházejí však podmínky místní příslušnosti tuzemského soudu, ustanovuje nejvyšší soud podle § 28 j. n. a § 52 zák. čl. I:1911 okresní soud v B. za onen soud tuzemský, který bude místně příslušným k povolení exekuce.

Čís. 11843.

Žaloba, v níž jest proti exekuci na základě soudního smíru namítáno, že smír nenabyl vůbec platnosti, poněvadž se podmínka, na níž platnost smíru závisela, nesplnila, není ani žalobou podle § 35 ex. ř., ani žalobou podle § 36 čís. 1 ex. ř.

Jest však na soudu, by uvažoval, zda nejde o žalobu podle některého jiného ustanovení zákona, zejména o žalobu podle § 39 čís. 5 ex. ř.

(Rozh. ze dne 1. září 1932, Rv I 665/31.)

Dlužnice podala proti přípustnosti exekuce povolené žalovanému vymáhajícímu věřiteli na základě smíru ze dne 4. října 1919 žalobu s námitkou, že smír nenabyl vůbec platnosti, poněvadž podmínka, na níž platnost smíru závisela, že totiž dovolatelka odevzdá žalované krycí směnku ve smíru popsanou, se nesplnila. O b a n i ž š í s o u d y žalobu zamítly.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvému soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Podle tvrzení žaloby nejde ani o žalobu podle § 35 ex. ř., ani o žalobu podle § 36 čís. 1 ex. ř., jelikož žaloba podle § 35 ex. ř. předpokládá, že po vzniku platného exekučního titulu nastaly skutečnosti nárok zrušující nebo zastavující, žaloba podle § 36 čís. 1 ex. ř. pak, že nenastaly skutečnosti rozhodné pro dospělost nebo vykonatelnost platného nároku, kdežto v souzeném případě žaloba uplatňuje, že exekučně vymáhaný nárok nevzešel, poněvadž smír, z něhož byl nárok ten odvozován, platnosti (účinnosti) vůbec nenabyl. Nižší soudy tedy nepochybily, uznavše, že tu není předpokladů pro žalobu podle § 35 pokud se týče § 36 čís. 1 ex. ř., pochybily však potud, pokud žalobu prostě zamítly, aniž se obíraly otázkou, zda nejde o žalobu podle některého jiného ustanovení zákona, zejména o žalobu podle § 39 čís. 5 ex. ř., ač bylo na nich, by uvažovaly, pod které ustanovení zákona jest podřaditi skutkový přednes žalobkyně, nejsouce vázány tím, jak strana právnický hodnotila tento přednes. Tím, že se tak nestalo a že se nižší soudy dů-

sledkem toho ani neobíraly otázkou věcné oprávněnosti, či neoprávněnosti uplatňovaných námitek, zůstalo řízení kusým a nezbylo proto, než vyhověti dovolání, zrušiti rozsudky obou nižších soudů a vrátiti věc soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a rozsoudil. Nejde-li o žalobu podle § 36 čís. 1 ex. ř., nebylo třeba řešiti otázku, zda dovolatelka pozbyla práva, napadati povolení exekuce žalobou proto, že mohla uplatňovati své námítka rekusem, a že tak neučinila. Tvrzení dovolatelky, že smír byl závislý na podmínce, že ona odevzdá žalované směnku, se ovšem nekryje s doslovem smíru, jenž mluví o tom, že tehdejší žalovaná strana »neodevzdá« zmíněnou směnku. Žalovaná naproti tomu zase tvrdí, že smír vůbec nebyl učiněn závislým na odevzdání směnky, nýbrž že odevzdání směnky bylo jen částí plnění smíru. Bude proto na procesním soudu, aby vyšetřil úmysl stran (§ 914 obč. zák.), by oprávněnost námitek dovolatelky mohla býti posouzena.

Čís. 11844.

Výklad pensijního normálu Harrachovských zřizenců.

Normálem ze dne 7. června 1921 byl změněn a doplněn normál ze dne 1. ledna 1836 tak, že byly zavedeny co se týče výslužného normy zákona ze dne 17. května 1896, čís. 74 ř. zák., a ze dne 17. prosince 1919, čís. 2 sb. z. a n. na rok 1920, platné pro státní úředníky a zřizence.

Státním zaměstnancům (i Harrachovským zřizencům) přísluší nárok na pensi nejen při služební neschopnosti nebo při dosažení šedesáti let, nýbrž i, když zaměstnanec po desetileté nepřetržité službě nikoliv dobrovolně a nikoliv byv disciplinárně propuštěn ze služby vystoupil.

Normál ze dne 7. června 1921 není jednostranným aktem liberaly zaměstnavatele, nýbrž jest dvoustrannou smlouvou.

Lhostejno, že k ukončení služebního poměru došlo následkem provádění pozemkové reformy.

Odškodnění dané zaměstnancům, kteří prováděním pozemkové reformy pozbyli svého zaměstnání na velkém pozemkovém majetku, nenahrazuje výslužné, jež podle smlouvy s vlastníkem zabraného a převzatého majetku přísluší zaměstnanci.

Není závady, by zaměstnanec, který si činí nárok na pensi, neměl vedlejší výdělečné zaměstnání.

Pokud nelze v tom, že zaměstnanec nezakročil o pensi hned po svém propuštění, spatřovati vzdání se nároku na pensi.

(Rozh. ze dne 1. září 1932, Rv I 1209/31.)

Žalobě, již se domáhal na Ottu Harrachovi bývalý jeho zaměstnanec placení pense, bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

V projednávaném sporu jde o to, zda žalobci, jenž nedosáhl ještě šedesáti let věku a není ani invalidní, když následkem provádění po-